

Publicerad 2010-11-04 23:52 av Björne.H

*En upplevelse idag 4/11 10 som jag inte kommer att glömma.*

## **HAN HOPPADE**

Jag tar upp min mobil samtidigt som jag närmar mig slutet av rulltrappan. Innan jag passerat glasdörrarna ut till perrongen hör jag min dotters röst i mobilen. Vi utbyter våra hej och fortsätter vårt samtal och jag står med ryggen mot en pelare och ser hur Stockholmspendeln rullar in mot stationen. Det är mycket folk på perrongen. Klockan är runt 17 00 och pendeln som anländer från Stockholm mot Västerhaninge passerar hörnet av stationsbyggnaden och ska precis rulla in längs med perrongen då jag hör en kraftig duns och gälla skrik. Kvinnoröster som skriker NEJ.....!!!!!!!. Tåget bromsar in kraftigt och bara halva pendeltågsättet står nu still invid perrongen. Resten av den långasmutsilvergrå ormen står still längs med spåret innan stationen.

Dörren till förarhytten slits upp och föraren kastar sig ut och ner på rälsen. Några av dom kvinnor jag hört skrika kommer rusande längs plåtkroppen med uppspärrade ögon och fram till tåget i höjd med förarhytten. Samlas invid perrongkanten. Någon svarar en annan och jag hör hur hon säger, "nej HAN HOPPADE. Jag försökte stoppa honom men jag hann inte".

Det andra tåget. Det från Västerhaninge mot Stockholm kommer in på motsvarande spår. Jag hör min dotters röst långt borta i mobilen. Hör att jag pratar med henne men hör inte vad jag säger eller vad hon säger till mig. En känsla av överklighet runt om mig. Människor i klungor eller var och en för sig men märkligt tyst. Som en film med mörka gestalter som rör sig runt utan att det är ljud på filmen.

Jag kliver in på tåget mot Stockholm men det visade sig helt fel. All trafik stoppas i båda riktningarna. Alla passagerare får kliva av. Ge plats åt räddningspersonal. Jag tar rulltrappan upp igen tillsammans med alla andra. Möter folk som inget visste och som på avstånd ser båda tågen stå still där nere och därför rusar som bara pendelresenärer kan rusa. Ryggsäckar slänger och blickar så stressat vilda. "Oj", kanske jag hinner-kroppsspråket. Kommer på att jag ska stänga av mobilen eftersom jag avslutat samtalet men glömt att trycka av den. Uppe vid stora ingången, en ambulans som körs fram till ingången. Upp med dörrarna. Ambulanspersonal kommer hastande med en bår. Från busshållplatsen en bit därifrån ser jag hur ambulansen sedan backar ut och svänger runt. Blåljusen på och iväg. På avstånd, dom skrikande, välbekanta ljuden från serenerna

Efter lång väntan kommer bussen till Trollbäcken och byte där vidare till Gullmarsplan. Hittar en plats. Bussen är överfylld av medresenärer som liksom jag funderade på vad vi upplevt. Jag bläddrar förstrött och lite tankspritt i Aftonbladet och kollar sida upp och sida ner i textmassorna som låter informera om påstådda oegentligheter som Sveriges Kung varit ute på i sin ungdom. Men jag hade svårt att koncentrera mig på vad som stod där. Kanske pga. av min upplevelse, kanske pga. ointresse för skvallret.

Vid Gullmarsplan rörde sig folk normalt hastande och stressande fram och åter. Inget hade hänt... där ju.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Björne.H med Poeter.se id #26988 innehar upphovsrätten